

Előjegyzési naptár

*Minden lapnak elég egy hét határidő,
hogy a nap sárgára szívja, mint a holtat,
átfordítom az elévült papírt,
fogy előttem a maga mögött vastag,
s csúszik le a fiókba, tavalyi
réteg régebbi rétegekre a
teljesített teljesíthetetlen
magántörténet, nem-történelem,
előre emlékeztető piros-fekete kriksz-kraksz.*

*Még rövidítéseim is túlirtak.
Ennyi volnánk csak*

Újra és mégis meglepő

Újra és mégis meglepő,

*hogy ez a kérgébe kushadt,
aszúágakat tetető, fejsze alá való,
deszkának, tűzre szánt öreg
egyszerre kivirágzik, s betölti
azt az űrt, mit a Műegyetem
tériszonyos párkánya keretez,*

*mintha épp ezt a fát álmodtam volna,
májusban lopódkodva
csempésztem át a holdas erdőn
a mázsás törzset, mint egy óriás
beástam, s mint egy angyal
fölkoszorúztam, szalagoztam,*

*s most ez az álomi ajándék eredt meg,
mintha nem is álom lett volna,
valódi, mégsem igazán eföldi
babircás tombolás, ahogy
bőségét ontja a nyitott
ablakok tompa emeleteibe,*

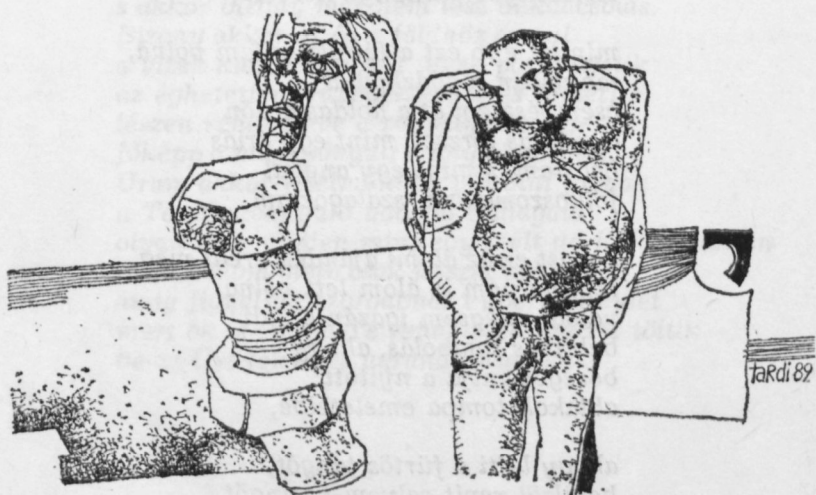
*ahogy lejti a fürtös tangót,
belülről repít selyem-keringőt,
szétszórja pitykéit könnyelmű*

könnyeden a tonnás szűz lobonc,
elsápadt zöld fogad magába,
s egyszerre elvirágzik,

újra és mégis meglepő.

AZ ŐS

Willendorf Vénusza, megkövült petesejt,
abroncsos terrakotta-hólyag,
bugyborék bókja, mellből senyvedt karú
tejtömlő, iszonyú páros hímtag,
csupa-has, csupa-öl, csupa-far,
úgy áll akárha combja lenne trónja,
mennyi zivatar verte?! s szülni akar,
harmincötezer éve feszül utódtalan
ez a gonosz gnómmá fajult
önnemző behemót törpe,
önmaga utolsója,
őshüllő zápfoga, ízelt lengődaru
vödörbe pottyant hányadéka,
rubensi kéjből csurgó kényes nedű,
lábujjhegyére feledkezett hetéra
pöckösíti, leszülni legalább!
üregük csiklós fókuszát
rácsiklandják a neandertáli szörnyek,
vesszővé absztrahált gerincük durrantja:
SZÜLD MEG!

TARDI SÁNDOR RAJZA